

ANMELDELSE ★★☆☆ Væggen – sitrende solopræstation

Betty Nansen Teatret har igen en romanadaptation på Edison-scenen. Denne gang den østrigske Marlen Haushofers rædselsvækkende apokalyptedrama for en stemme, *Væggen* (1963). Det er blevet til en helstøbt teateroplevelse båret af en fremragende Christine Albeck Børge som kvinden i naturen efter katastrofen.

"Det er mærkeligt at tale til mus".

Kvinden ligger sammenkrøbet på gulvets store, kridhvide kvadrat. Nu rejser hun sig og ifører sig sirligt et sæt tøj i rosa og bordeaux nuancer. Håret tæmmes og tasken lukkes. Vi er et andet sted. På vej med på weekendtur i Hugos jagthytte. Forsigtige skridt, nervøse hænder. Vennerne går en tur, men kun deres hund kommer tilbage og næste morgen er hytten lukket inde af en transparent mur. På den anden side er alt dødt. Kvinden er alene i verden.

Væggen på Edison. Foto Camilla Winther.

Dyrenes lyde som selskab

Hun kan gå på jagt, men ellers er der ikke meget praktik eller naturens muntre datter over hendes pertentlige kropssprog. Heldigvis har hun i starten ikke kun mus, men hunden Luchs at tale med. Vi hører dens lyde på Asger Kusahls fine lydspor, der efter introens valsemusik på bilradioen næsten udelukkende består af dyrenes lyde. For efter Luchs møder hun koen Bella, der redder hendes liv, da hun lærer at malke den. Bella føder Tyr og også en killing kommer til.

Annonce

DIN ANNONCE HER?

Klik for at læse mere om dine muligheder

Desperationen lurer under hendes tilknappe facade. Den slipper ud i afmålte skrig, mens hun hutler sig gennem det første år i hytten. Fortællingen struktureres af årstiderne. Efteråret er struktur, vinteren er mørke og kulde, foråret tøj og tåge, sommeren glemsel. Glemsel forstået som at give slip på civilisationen. "Naturen slår rødder i mig," siger hun og forlænger sin krop i dyrenes, i naturen.

Væggen på Edison. Foto Camilla Winther.

Alvor i legende tilgang

Alt er ikke idyl. Kun de små glimt, hvor hun fortaber sig i leg med dyrene. Resten er hårdt arbejde. Kulde, blod, feber. Marlen Haushofers tekst er ikke naturromantik. Den ser usentimentalt på kvindens kamp for overlevelse, men har samtidig i sig tilbuddet om en anden verden. Karen-Marie Billes dramatisering skærer til benet i en monolog med plads til pausen og til tilskuernes egen billeddannelse. Simpelt, men med dyb fylde.

Anna Balslevs instruktion giver manuskriptet form med en legende tilgang, der fastholder alvor. Scenens kvadrat, det indespærrede rum, udnyttes på kryds og tværs, oppe og nede, og bliver derfor i løbet af forestillingen et fuldgældigt univers for de væsener, der bebor det. Måske er verden gået under derude på den anden side, men herinde vokser noget nyt frem.

Væggen på Edison. Foto Camilla Winther.

Det sidste menneske på Jorden

Det vokser ud af Christine Albeck Børge, der atter leverer en fremragende karakterpræstation. Hun modellerer med præcist doserede stemningsskift og en krop, der taler med både tæer, hænder og mimik, denne musekvinde, der tvunget af omstændighederne vokser ud af sin pæne dragt og finder legen og styrken i sig selv.

Hun tæmmer den usigelige angst, så den sitrer i rummet, i den første erkendelsesfase. Går lattermildt i et med dyrene – og bliver måske selv til et, da kulturen i form af et andet menneske mod slutningen pludselig dukker op.

Væggen er en lille, kompakt fortælling, der i Anna Balslevs og Christine Albeck Børges hænder bliver fyldt med sanselighed og uro, og i glimt rammer det andet, der kunne være, hvis man var det sidste menneske på Jorden. Et apokalyptisk mareridt, men især en dragende og uhyre velspillet forestilling om de grundvilkår, vi befinder os langt, langt fra.

Roman af Marlen Haushofer. Oversættelse: Anneli Høier/Gyldendal. Dramatisering: Karen-Maria Bille. Instruktion: Anna Balslev. Scenografi: Jonas Fly. Lyddesign: Asger Kudahl. Lysdesign: Christian Alkjær. Koreografi: Esther Wilkinson.

Medvirkende: Christine Albeck Børge.

Væggen spiller 2. februar – 4. marts 2023 på Edison.